

GULYÁS JÓZSEF

HA VOLNA PÉNZEM . . .

Ha volna pénzem és kedvem is volna hozzá, elvándorolnék egyszer abba a tengerparti városba, ahol annyit bögtém, úgy, mint a szamár, a kaszárnya fölötti téglavörös porban. Ha volna, elmennék abba a tengerparti városba, hol galambokat láttam, fehéreket a kék égben, s az Aréna romos párkányain delelni, ahonnan jó volt elszállni. És sirtam, amikor el kellett hagynom börtönömet, sirtam a pillkás, az őszi, szeles és huzatos udvaron katonaládámon ülve. Harmonika szólt. Abba a születéseknél messzibb városba, hol délen kelt föl a Nap, igen, ha volna pénzem és kedvem is volna hozzá. Emlékszem, a kő csikorgott a talpam alatt. Mondom, ha volna pénzem és kedvem is volna hozzá, elvándorolnék abba a tengerparti városba, hol délen kelt föl a Nap. És nem láttam, mert egyenruhában nem lehet látni a tengert. Egyedül üldögéltem az ünneplő fák alatt, hol két ifjú baka kisujját összeakasztva sétált az árnyas ligetben. Egyedül üldögéltem a kis padon, fáradt honvéd. Az életemnél is hosszabb a nyár abban a tengeri városban, ahol délen kelt föl a Nap.

TEGNAP KÉK VOLT A SZEMEM

Tegnap kék volt a szemem

*Aradás meg egy Asszony.
Asszony a parton.*

*Mosolyával újra
Kitárja az éhes mezőket.*

*Tegnap kék volt a szemem,
most hánykolódom
fönt a második emeleten,
égek, hogy kimondjam:*

*Tegnap kék volt a szemem,
csak néztelek, élet,
partról, mosollyal,
ma újra élek: haldoklom.*

*Tegnap kék volt a szemem,
a kéknek vége,
a kék ma: vörös és sárga,
bevéreződött,
mint az október orgonája.*

*Most újra élek: haldoklom
s látom, a liget,
október hangszere,
megrokkán a Körút felett.*

*Rom árnyalta messziről,
de kék volt a szemem,
csiszolt gyémánt,
mélyén alvadt örület
s fény romokban,
halál árnyalta messziről,
de kék volt a szemem.*

Most újra élek: haldoklom.

(1973.)